

tvrdí stížnost, nebyla by škoda nahrazena Z-ovou, nýbrž osobou třetí a to by dle § 187 k beztrestnosti nedostačovalo. Že pak se stalo bez vůle ba bez vědomí obžalované Z., že nemohla vrátiti ukradený balík kůže celý, nerozhoduje, neboť, jak správně v tomto bodě dovedl rozsudek soudu nalézacího, nese vzhledem ku kategorické dikci § 187 tr. z. pachatel sám nebezpečí nezaviněné náhody nebo cizí vinu, znemožnivší mu náhradu úplnou. Náhody, ať jakéhokoliv druhu, zmařivší úmysly a dobrou vůli pachatelovu, nahraditi škodu, přece jen právě zabraňují, by lítost jeho nestala se účinnou ve smyslu zákona, by nebyla provázena uskutečněním jejím, jež záleží teprve v úplné náhradě škody; zůstává v případě takovém při pouhé dobré vůli, škodu nahraditi, ale beze skutečné náhrady škody, jež je dle zákona podmínkou beztrestnosti. Z těchto důvodů nemohlo by použití § 187 tr. z., pokud jde o odcizení věcí Františku M., i kdyby se toto považovati chtělo za samostatný čin trestní, přijíti vůbec v úvahu. Zmíněná neúplnost náhrady škody jest však z právních ohledů na závadu také tomu, by dobrodiní § 187 tr. z. přiznalo se obžalované i co do odcizení věcí Aloisu K., třeba že věci tyto byly všechny vráceny poškozenému včas. Neboť v odpor vzatý rozsudek zjišťuje, že dne 8. ledna 1919 došlo v Něm. Brodě k plenění obchodů rozvášněnými davy, že plenění to dělo se nepřetržitě a věci odejmuty byly při jednom plenu. Z tohoto zjištěného děje skutkového vychází na jevo, že obě krádeže, obžalované za vinu kladené, podniknuty byly v jednotném zlodějském útoku, který vznikl z téhož podnětu a úmyslu, který také co do místa, a času provedení spadá povšechně v jedno, a že tu proto s hlediska právního nejde o dva právně samostatné trestné činy, nýbrž toliko o dva dílčí úkony jednoho a téhož trestného skutku. Na této jednotnosti činu, nemůže ničeho měniti okolnost, že poškození nejsou v obou případech totožni, poněvadž různost osob majitelů odcizených věcí je po této stránce bez právního významu; na váhu padá pouze, že obžalovaná, jednajíc z téhož popudu a rozhodnutí, přivlastňovala si věci bez ohledu na to, komu patří, což právě charakterisuje jednotnost jejího činu. Byť i tedy odcizení věcí Aloisu K., kdyby se posuzovalo samo o sobě a zcela neodvisle od krádeže spáchané na Františku M., stalo by se bývalo beztrestným z důvodu § 187 tr. z., ježto obžalovaná všechny K-ovi odcizené věci vrátila z účinné lítosti včas, není tomu tak, jakmile krádež tato tvoří nedílnou část jednoho protiprávního útoku, který posuzovati dlužno v jeho celistvosti. Neboť, jedná-li se ve skutečnosti o čin jeden, pak může býti přiznána beztrestnost z důvodu § 187 tr. z. jen tehda, nahrazena-li škoda povstálá z obou krádeží úplně, kterážto zákonná podmínka však v daném případě splněna není. Uplatňovaný důvod zmatečnosti § 281, č. 9, lit. b) tr. z. není tudíž dán.

Čís. 64.

Pro trestnost maření exekuce záleží jen na formálně platném provedení exekučního úkonu. Naproti tomu jest lhostejno, zda exekuce meritorně povolena byla právem čili nic.

(Rozh. ze dne 26. června 1919, Kr II 57/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného Jakuba S. do rozsudku krajského soudu v Olomouci, jímž obžalovaný uznán byl vinným přestupkem dle § 3 zákona ze dne 25. května 1883 č. 78 ř. z.

D ů v o d y:

Stížnost zmateční uplatňuje proti rozsudku důvod zmatečnosti dle č. 9 lit. a) § 281 tr. ř. Vývody její neseny jsou názorem, že nemůže se dostati ochrany § 3 zákona ze dne 25. května 1883 č. 78 ř. s. stavu bezprávnému, totiž zabavení, jež nemělo býti provedeno, kdyžtž dekretem dvorním ze dne 13. května 1814 č. 1086 sb. z. s., (jenž zachován byl v platnosti článkem VIII al. 6 uvoz. zák. k ř. ex.), bylo vysloveno, že po dobu dodací nebo podobné smlouvy, ujednané vojskem s osobou soukromou nesmějí býti povolovány soudní obštávky nebo zabavení na zboží, které má býti dodáno, ani na nářadí nebo rekvisity, nutné ku splnění takových smluv. Než stížnost přehlíží, že s hlediska § 3 zák. o mař. ex. nejde o právní přípustnost nebo nepřípustnost provádění exekuce, nýbrž o ochranu soudních opatření proti svémocnému nakládání věcí, opatřením takovým postiženou. Uvozovací zákon k ř. ex. vypočítává v článcích VI. až X., exekuční řád pak sám vypočítává v §§ 250, 251, 252, 290, 291, 292 a 330 celou řadu výjimek z pravidla, dle něhož předmětem exekuce, resp. jednotlivých jejích úkonů a forem může býti vše, co tvoří součást jmění exekutiva, při exekuci mobilární ve smyslu § 249 — 289 ex. ř., tedy v zásadě všechny hmotné předměty, jež dlužník chová (§ 253), i pomýšlí exekuční řád sám v ustanovení § 39 č. 2 na případ, že by vedena, t. j. povolena a prováděna byla exekuce na věci, práva nebo pohledávky, jež dle platných předpisů vyňaty jsou z exekuce vůbec, nebo z vedení exekuce zvláštní; pro případ takový nařizuje se v § 39 ex. ř., by z moci úřední (zpravidla po výsledku stran) exekuce byla zastavena a zároveň zrušeny byly veškeré až dotud provedené úkony exekuční. Předpokládá se, (arg. předposl. odst. § 39), návrh strany neb i jinaký podnět, postačující k usnesení se z moci a povinnosti úřední. V souhlase s tím nařizuje § 69 instr. pro orgány výkonné (nař. min. sprav. ze dne 12. července 1897 č. 26 věstn. min. sprav. a ze dne 10. května 1910 č. 9 věstn. min. sprav.), že při zabavování předmětů movitých dlužno dbáti předpisů, dle nichž určité věci ze zabavení jsou vyňaty. § 78 pak znova ukládá orgánům výkonným, by přesně dbaly v platných předpisech založených osvobození od exekuce a omezení exekuce; věci, jichž zabavitelnost je pochybna, mají býti pomínuty, není-li ohroženo uspokojení věřitele, by řízení se nezdržovalo nutností zahájití jednání o zrušení neb omezení exekuce ve smyslu § 39 č. 2 a odst. 2 ex. ř. Konečně pak § 253 ex. ř. upravuje první cestu k uplatňování nároků exekuci bránících, připouštíje poznámku o tom v protokole zájemním. Je tedy předpisy práva formálního postaráno o to, by nebyla exekuce prováděna na předměty z ní vyňaté. Ale byla-li exekuce na předměty takové, byť i neprávem, již povolena a provedena, může býti odstraněna jen opětným usnesením soudním, i nelze již z důvodů trestní politiky připustiti náhled, dle něhož by posouzení právní dovolenosti exekuce po stránce meritorní příslušelo exekutovi, neb osobě jiné s tím výsledkem, že by jím bylo volno, nedbatí formálně platně provedených

úkonů exekučních, a nakládati po vlastním uznání s věcmi v exekuci po-
jatými, zejména tedy zabavenými. Nad to pak trestní předpis § 3 zák. o
mař. ex. nerozeznává, byla-li exekuce povolena meritorně právem, či li
nic. Zakazuje prostě komukoliv, by z úřed. opatření neodnímal předmětů
úřadem neb z příkazu jeho sekvestrovaných neb zabavených, byť se i to
nedělo v úmyslu a za podmínek uvedených v § 1 zák. Zcela správně vidí
proto naříkaný rozsudek těžisko této trestní normy v ochraně, které se jí
dostává autoritě úřadu v jeho věcných opatřeních a která autoritě té pří-
sluší bez ohledu na meritorní správnost nebo nesprávnost těchto opa-
tření, zvláště když uplatňovati jich nesprávnost je postiženému možno
návrhem ba i pouhým upozorněním ve smyslu § 39 č. 2 ex. ř., resp. stíž-
ností ke stoličce vyšší. Stížnost neprávem má za to, že § 39 č. 2 ex. ř. ne-
vztahuje se na případy meritorní nedovolenosti exekuce a že smysl jeho je
ten, že má dopomoci k uplatnění nároků osob třetích, jímž přísluší na
zabavené věci práva vylučující exekuci pro pohledávku vymahajícího vě-
řitele proti dlužníkovi. Proti tomu mluví jasné znění § 39 č. 2 ex. ř., jakož
i ustanovení § 37 ex. ř. o žalobě excindační. Na použitelnosti § 3 zákona
o mař. ex. nemohlo by ničeho měniti, opomenul-li orgán výkonný po-
známkou v zájemném protokole resp. relací u soudce exekučního zavdati
podnět k přezkoumání meritorní přípustnosti exekuce na kůži, z níž
obžalovaný prý vyráběl zboží pro vojenskou dodávku. Ostatně soud ne-
zjišťuje, nýbrž jen připouští možnost, že obžalovaný výkonnému orgánu
hlásil určení kůží. V každém případě bylo na obžalovaném, by se ujistil
o tom, že poznámka do protokolu, jemu přece k podpisu předloženého,
byla pojata, resp. by se ve vlastním zájmu staral o zrušení exekuce, po-
kládal-li ji za nepřípustnou. Poněvadž pak jest zjištěno, že obžalovaný
věděl o provedeném zabavení kůží a po stránce subjektivní se ke skut-
kové podstatě § 3 nic jiného — kromě úmyslnosti odnětí předmětů z úřed-
ního opatření — nevyžaduje, je důvod zmatečnosti rozsudku dle č. 9 lit. a)
§ 281 tr. ř. uplatňován zcela neoprávněně.

Čís. 65.

Předražování. S hlediska řetězového obchodu jest okolnost, že čin-
nost těch, kdož do rukou si pracovali, byla druh druhu vítanou, právě tak
nerozhodnou, jako okolnost, že pachatel byl oprávněn k obchodu s dotýč-
ným zbožím a že činnost jeho shodovala se s obchodní zvyklostí z doby
předválečné.

(Rozh. ze dne 3. července 1919, Kr I 118/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zma-
teční stížnost obžalovaných Marie H. a Isidora S. do rozsudku krajského
soudu v Liberci, jímž byli oba stěžovatelé uznáni vinnými přečinem dle
§ 23, č. 4 cís. nař. ze dne 24. března 1917 č. 131 ř. z., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost Isidora S. uplatňuje proti odsouzení pro přečin řetě-
zového obchodování především důvod zmatečnosti dle č. 9 lit. a) § 281 tr.